

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobce: **doc. MUDr. D. V., Ph.D.**, zastoupeného JUDr. Františkem Mozgou, advokátem, se sídlem Špitálka 41, Brno, proti žalované: **Česká lékařská komora**, se sídlem Dolní náměstí 38, Olomouc, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 2. 2010, č. j. 22 Ca 268/2009 - 28,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 2. 2010, č. j. 22 Ca 268/2009 - 28, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím senátu Čestné rady České lékařské komory (dále též „ČLK“) ze dne 12. 6. 2009, č. j. 04/53/424, bylo na základě rozhodnutí senátu Čestné rády ČLK ze dne 12. 9. 2008 o zrušení rozhodnutí senátu Čestné rady OS ČLK Brno - město a zahájení řízení před Čestnou radou ČLK v I. stupni rozhodnuto tak, že podle § 13 odst. 3 písm. a) Disciplinárního řádu ČLK se doc. MUDr. D. V., Ph.D., disciplinárně provinil tím, že nedostatečně zajistil potřebnou lékařskou péči o pacienta L. K. a nedostatečně vedl zdravotnickou dokumentaci, čímž porušil povinnost vykonávat lékařské povolání odborně a v souladu se zákony stanovenou § 9 odst. 2 písm. a) zákona č. 220/1991 Sb., v platném znění, a § 7 odst. 2 písm. a) Organizačního řádu ČLK. Podle § 18 odst. 3 písm. b) zákona č. 220/1991 Sb. a § 13 odst. 5 Disciplinárního řádu ČLK bylo doc. M. D. V., Ph.D., uloženo disciplinární opatření - podmíněné vyloučení z České lékařské komory se zkušební dobou v trvání 1 roku. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývá, že senát Čestné rady OS ČLK Brno - město rozhodl dne 20. 11. 2006 o tom, že se doc. V. disciplinárně provinil tím, že porušil povinnosti vyplývající z § 9 odst. 2 písm. a) zákona č. 220/1991 Sb. a porušil ust. § 2 odst. 1 a § 3 odst. 1 Etického kodexu ČLK. Za toto

provinění bylo lékaři uloženo disciplinární opatření - důtka. Proti tomuto rozhodnutí podal doc. V. odvolání, o kterém rozhodoval senát Čestné rady ČLK, jenž došel k závěru, že jsou zde okolnosti, které důvodně nasvědčují porušení povinností vyplývajících z § 9 odst. 2 písm. a) zákona č. 220/1991 Sb. - povinnosti vykonávat povolání odborně, v souladu s jeho etikou a způsobem stanoveným zákony - a to natolik závažným způsobem, že se disciplinární pravomoc senátu Čestné rady okresního sdružení může jevit jako nedostatečná. Z toho důvodu dne 12. 9. 2008 senát Čestné rady ČLK rozhodnutí senátu OS ČLK Brno - město ze dne 20. 11. 2006 zrušil a zahájil řízení před senátem Čestné rady ČLK v I. stupni. Žalovaný dále uvedl, že postupem při poskytování lékařské péče pacientovi se postupně zabývalo vedení II. dětské kliniky FN Brno, Ústřední znalecká komise Ministerstva zdravotnictví ČR, Ústav soudního lékařství LS MU, znalec z oboru toxikologie, znalec z oboru neonatologie, oborová komise Vědecké rady ČLK pro pediatrii, Lékařská fakulta Univerzity Karlovy v Hradci Králové a disciplinární orgány ČLK. Všechny tyto odborné posudky (výjma odborného vyjádření vedení II. Dětské kliniky FN Brno a znalce z oboru neonatologie) se shodují v závěru, že postup doc. V. byl postup non lege artis, závěr Ústřední znalecké komise MZ ČR dokonce konstatuje příčinnou souvislost mezi tímto postupem a úmrtím pacienta. Na základě provedeného dokazování pak žalovaná dospěla k závěru, že žalobce se dopustil disciplinárního provinění tím, že nedostatečně zajistil potřebnou lékařskou péči o pacienta L. K. a nedostatečně vedl zdravotnickou dokumentaci, čímž porušil povinnost vykonávat lékařské povolání odborně a v souladu se zákony a za toto disciplinární provinění bylo lékaři uloženo disciplinární opatření - podmíněné vyloučení z ČLK se zkušební dobou v trvání 1 roku.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, o níž rozhodl Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 11. 2. 2010, č. j. 22 Ca 268/2009 - 28, tak, že rozhodnutí senátu Čestné rady České lékařské komory ze dne 12. 6. 2009, č. j.: 04/53/424, se pro vady řízení zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení, přičemž žalované byla uložena povinnost zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 7760 Kč. Krajský soud nejdříve jako nedůvodnou vyhodnotil žalobní námitku, že návrh na zahájení disciplinárního řízení revizní komisí byl vzat zpět a senát Čestné rady žalované tedy ve věci neměl věcně rozhodovat. Poukázal na to, že řízení před senátem bylo zahájeno nikoliv na základě návrhu revizní komise, ale právě na základě rozhodnutí senátu ze dne 12. 9. 2008, které bylo učiněno podle § 12 odst. 5 písm. d) Disciplinárního řádu žalované. Vzhledem k tomu, že dané řízení nebylo zahájeno na základě návrhu revizní komise, nemůže jej přirozeně revizní komise ani vzít zpět a nemůže z tohoto důvodu dojít k zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. a) správního řádu. Důvodnou však byla krajským soudem shledána žalobní námitka, že senát žalované neprovedl žalobcem navržený důkaz posudkem z oboru neonatologie, kdy nemůže obstát argumentace v napadeném rozhodnutí, že posudek nebyl součástí spisu, žalobce jej nebyl schopen na vyzvání předložit, proto senát nemohl prostudovat jeho originál a vyšel z návrhu na zahájení disciplinárního řízení revizní komise ze dne 8. 8. 2006 s tím, že je zde proveden jeho rozbor. Podle přesvědčení krajského soudu senátu totiž nic nebránilo v tom, aby si tento znalecký posudek vyžádal od revizní komise, která jej nepochybně s ohledem na obsah svého návrhu zjevně musela mít k dispozici. Je zcela nepřípustné, aby senát při provádění a hodnocení důkazů vycházel z údajů o tom kterém důkazu z jeho hodnocení revizní komisí v návrhu na zahájení disciplinárního řízení, aniž by tento důkaz sám provedl. Pochybení žalovaného je podle názoru krajského soudu v daném případě o to závažnější, že má jít o důkaz - znalecký posudek, jehož závěry

mají být opačné než závěry dalších v řízení k důkazu provedených znaleckých posudků, má hodnotit postup žalobce jako lege artis. Krajský soud proto uzavřel, že senát žalované neúplně zjistil skutkový stav věci, v disciplinárním řízení nebyl předložen originál posudku z oboru neonatologie, nebyl učiněn ani relevantní pokus o jeho zajištění a již z tohoto důvodu trpí disciplinární řízení vadami, pro které je třeba napadené rozhodnutí zrušit podle § 76 odst. 1 písm. a), b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s."). Důkazní břemeno, že se žalobce správního deliktu dopustil, nese senát žalované, a pokud se mu nabízí důkazní prostředky, na jejichž základě je možné ověřit skutečnosti rozhodné pro posouzení věci, musí je uskutečnit. Krajský soud dále poukázal na to, že výroku napadeného rozhodnutí žalované chybí skutková věta a není tak zřejmé, jaké konkrétní jednání se vlastně žalobci klade za vinu. Jde tedy také o rozhodnutí nepřezkoumatelné ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., protože výrok rozhodnutí o disciplinárním provinění člena žalované musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a konkrétního způsobu spáchání, popřípadě uvedením jiných konkrétních skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Neuvedl-li senát žalované takové náležitosti do výroku svého rozhodnutí, současně tím také porušil ustanovení o řízení podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. (v této souvislosti bylo odkázáno na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73).

Ze všech uvedených důvodů krajský soud bez nařízení jednání podle § 76 odst. 1 písm. a), b), c) s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí žalované, když současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení, ve kterém je vázána právním názorem vysloveným soudem v tomto zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Proti rozsudku krajského soudu podala žalovaná kasační stížnost podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. pro nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Žalovaná namítla, že znalecký (odborný) posudek z oboru neonatologie, na který žalobce ve svém podání poukazoval, objektivně v době rozhodování senátu Čestné rady ČLK nebyl k dispozici, není tedy možné žalované vytýkat neprovedení důkazů tímto posudkem, neboť jde o důkaz objektivně neproveditelný. Není pravdou, že tento posudek musí mít k dispozici revizní komise OS ČLK Brno - město, neboť na základě cílených dotazů tomuto orgánu bylo senátu Čestné rady ČLK sděleno, že originál tohoto posudku se u tohoto orgánu nenachází. Senát Čestné rady ČLK tedy nemůže odpovídat za neexistenci tohoto posudku, a to zvláště poté, co rozhodnutí na úrovni disciplinárních orgánů okresního sdružení ČLK zrušil a dne 12. 9. 2008 zahájil řízení před senátem Čestné rady ČLK v I. stupni podle § 12 odst. 5 písm. d) ve spojení s § 13 odst. 1 písm. b) Disciplinárního řádu ČLK, což mělo mimo jiné za důsledek nové a nezávislé provádění důkazů, bez nutné závislosti na závěrech disciplinárních orgánů OS ČLK Brno - město vydaných před zrušovacím rozhodnutím ze dne 12. 9. 2008. Veškeré snahy senátu Čestné rady ČLK po tomto zrušovacím rozhodnutí navrhovaný důkaz opatřit se ukázaly jako neúčinné, neboť revizní komise OS ČLK neuvedla a ani se nepamatovala jméno znalce, který posudek zpracovával, dále senát Čestné rady ČLK ověřil u Vědecké rady ČLK, což je orgán stěžovatele, který posudky pro účely disciplinárního řízení vyhotovuje, že zpracování takového posudku nikdy nebylo zadáno, tudíž jeho samotné znění nemůže být u tohoto orgánu k dispozici, a i s vědomím, že prvotní povinnost opatřit důkaz je na straně senátu Čestné rady ČLK, oslovila samotného žalobce, zda on sám by po vyčerpání objektivních možností rozhodujícího orgánu nebyl schopen znění posudku dodat, přičemž

ani tato možnost nebyla proveditelná. Objektivním skutkovým stavem v době rozhodování senátu Čestné rady ČLK tedy bylo pouhé tvrzení existence posudku ze strany žalobce, aniž by bylo reálně možné originál posudku obstarat. Jediná možnost senátu Čestné rady ČLK tedy spočívala v možnosti hodnotit obsah posudku zprostředkovaně z odůvodnění rozhodnutí disciplinárních orgánu OS ČLK Brno - město, což bylo provedeno, rovněž byl proveden důkaz revizním posudkem Lékařské fakulty UK v Hradci Králové, kdy závěry tohoto revizního posudku jsou v napadeném rozhodnutí žalované podrobně uvedeny. Žalovaná má tedy zato, že pouhé tvrzení existence originálu posudku ze strany žalobce rozhodně nezakládá právní důvod, aby bylo rozhodnutí žalované krajským soudem zrušeno, když důkaz v podobě hodnocení originálu posudku z oboru neonatologie nebylo ze strany senátu Čestné rady ČLK objektivně možné, i přesto tento senát vyvinul maximální snahu důkaz zhodnotit alespoň zprostředkovaně. Nad rámec těchto skutečností žalovaná zpochybnila samotnou právní relevanci posudku z oboru neonatologie, když žalobce je lékařem, který poskytuje lékařskou péči v oboru pediatrie a stejně tak činil i v projednávané kauze. Zásada, že rozhodující orgán je povinen hodnotit lékařskou péči poskytovanou v určitém oboru na základě posudku zpracovaného odborníkem ve stejném oboru, nikoliv v oboru jiném, lze dovodit i z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. 1 Tzn 9/1997. Pokud jde o krajským soudem vytýkané vady výroku napadeného rozhodnutí, žalovaná namítá, že ani § 13 odst. 6 Disciplinárního řádu ČLK, ani podpůrně § 68 správního řádu, neobsahuje taxativní ani demonstrativní výčet náležitostí, které má výrok rozhodnutí správního orgánu obsahovat. Žalovaná tedy dostatečně ve výroku napadeného rozhodnutí uvedla, v čem spatřuje pochybení žalobce, a dále v odůvodnění rozhodnutí podrobně rozvedla veškeré skutečnosti, které byly podkladem tohoto výroku. K vytýkaným vadám odůvodnění rozhodnutí žalovaná uvádí, že odůvodnění napadeného rozhodnutí obsahuje vypořádání se všemi provedenými důkazy i se skutečnostmi, které vyšly v průběhu řízení najevo. Jestliže jsou kurzívou citovány závěry odborných posudků, jednoznačně je v nich obsaženo, čím se žalobce provinil a v čem chybně postupoval. Mimo to žalovaná kromě citace dále uvádí běžným písmem vlastní závěry, které hodnotila na základě odborných posudků, a také je ještě jednou shrnuje v odůvodnění uloženého disciplinárního opatření. Žalovaná je proto toho názoru, že jak výrok napadeného rozhodnutí, tak jeho odůvodnění, obsahuje všechny náležitosti, které stanoví citované právní předpisy, z meritorního hlediska jsou z napadeného rozhodnutí zřejmé veškeré okolnosti, na základě kterých senát Čestné rady ČLK dospěl ke svému závěru, a žalovaná ve svém rozhodnutí nespatřuje žádnou z vad, které ji vytýká rozsudek krajského soudu. Vzhledem k těmto skutečnostem žalovaná navrhla, aby rozsudek krajského soudu byl zrušen a věc tomuto soudu vrácena k novému projednání a rozhodnutí.

Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že krajský soud správně v řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, posoudil právní otázky s výhradou dále uvedenou. Správně posoudil důvodnost žalobcovy námitky ohledně neprovedení jím navrženého důkazu. Argumentace žalované uváděna v kasační stížnosti, ze které vyplývá, že se jejím vlastním disciplinárním orgánům nepodařilo tento důkaz, který objektivně existuje a o jehož existenci disciplinární orgány žalované vědí, opatřit, je zcela lichá. Poukazuje na to, že nemůže jít k tíži žalobce skutečnost, že si revizní komise OS ČLK nepamatuje jméno znalce, který žalobcem navržený posudek vypracovával, zejména pak zde za situace, kdy sama revizní komise na tento posudek v návrhu na zahájení

disciplinárního řízení poukazuje. Pokud jde o výhrady krajského soudu ke znění skutkové věty a odůvodnění rozhodnutí žalované, a tím způsobenou nepřezkoumatelnost, zde se žalobce zcela ztotožňuje se závěry uvedenými v napadeném rozhodnutí krajského soudu. Naproti tomu žalobce se neztotožňuje se závěrem krajského soudu, který dovodil, že není důvodná žalobcova námitka, že senát Čestné rady žalované neměl ve věci rozhodovat, a to pro zpětvzetí návrhu na zahájení řízení ze strany revizní komise OS ČLK Brno - město. Polemizuje se závěrem krajského soudu a dospívá k závěru, že jestliže revizní komise okrasního sdružení žalované vzala svůj návrh zpět, neměla Čestná rada žalované vůbec věcně rozhodovat a nic na tom nemění její rozhodnutí o věcné příslušnosti podle § 12 odst. 5 písm. d) Disciplinárního řádu žalované. Ačkoliv se tedy žalobce neztotožňuje zcela se všemi právními závěry vyjádřenými v odůvodnění napadeného rozhodnutí, ztotožňuje se s výrokem tohoto rozhodnutí a navrhl, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Žalovaná je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a tuto kasační stížnost podala včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). V kasační stížnosti uplatňuje důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., pro nějž Nejvyšší správní soud shledává kasační stížnost přípustnou. Nejvyšší správní soud proto napadený rozsudek krajského soudu v mezích řádně uplatněných kasačních důvodů a v rozsahu kasační stížnosti podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. přezkoumal a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Krajský soud zrušil rozhodnutí žalované především z toho důvodu, že senát Čestné rady ČLK neprovedl žalobcem navržený důkaz posudkem z oboru neonatologie, když vyšel z toho, že senátu nic nebránilo v tom, aby si tento znalecký posudek vyžádal od revizní komise, která jej nepochybně musela mít k dispozici. K tomu žalovaná v kasační stížnosti uvedla, že veškeré její snahy navrhovaný důkaz opatřit si se ukázaly jako neúčinné, neboť revizní komise OS ČLK neuvedla a ani si nepamatovala jméno znalce, který posudek zpracovával (uvedený posudek přitom nemá k dispozici), dále bylo ověřeno u Vědecké rady ČLK, že zpracování takového posudku nikdy nebylo zadáno, tudíž jeho samotné znění nemůže být u tohoto orgánu k dispozici, a rovněž samotný žalobce nebyl schopen znění posudku dodat. Je sice zarážející, že revizní komise, která návrh na zahájení disciplinárního řízení s žalobcem podávala, nemá k dispozici znalecký posudek, s nímž ve svém návrhu argumentuje, z toho co bylo uvedeno, je však zřejmé, že nikdo nemá znalecký posudek z oboru neonatologie k dispozici a nikomu ani není známo jméno znalce, jenž měl tento znalecký posudek podat. Je tedy zřejmé, že očekávání krajského soudu v provedení důkazu znaleckým posudkem z oboru neonatologie by se nenaplnilo, protože tento posudek nemá nikdo k dispozici a není ani známo jméno znalce, který měl posudek podat. Nejvyšší správní soud přitom sdílí názor žalovaného, že senát Čestné rady ČLK nemůže odpovídat za neexistenci tohoto posudku, a to zvláště poté, co rozhodnutí na úrovni disciplinárních orgánů okresního sdružení ČLK zrušil a dne 12. 9. 2008 zahájil řízení před senátem Čestné rady ČLK v I. stupni podle § 12 odst. 5 písm. d) ve spojení s § 13 odst. 1 písm. b) Disciplinárního řádu ČLK, což mělo mimo jiné za důsledek nové a nezávislé provádění důkazů, bez nutné závislosti na závěrech disciplinárních orgánů OS ČLK Brno - město vydaných před zrušovacím rozhodnutím ze dne 12. 9. 2008. V řízení před senátem Čestné rady ČLK přitom byly provedeny všechny v úvahu přicházející odborné posudky k posouzení odpovědnosti žalobce, přičemž všechny tyto posudky se shodly v tom, že žalobce nedostatečně zajistil potřebnou lékařskou péči o pacienta L. K. a

nedostatečně vedl zdravotnickou dokumentaci. Ostatně i revizní komise v návrhu na zahájení disciplinárního řízení, v němž argumentuje znaleckým posudkem z oboru neonatologie, s ohledem na další důkazy, které měla k dispozici a jež navrhovala provést, vyšla z toho, že žalobce své povinnosti porušil a navrhla proto uznat jej disciplinárně vinným a uložit mu odpovídající disciplinární opatření podle § 13 odst. 3 zákona č. 220/1991 Sb. Je tedy zřejmé, že samotná znalost celého znaleckého posudku by nemohla zvrátit závěr vyplývající z dalších odborných posudků o zjištěných pochybeních na straně žalobce. V neposlední řadě lze souhlasit se žalovanou, pokud zpochybňuje samotnou právní relevanci posudku z oboru neonatologie, když žalobce je lékařem, který poskytuje lékařskou péči v oboru pediatrie a stejně tak činil v projednávané věci. Správně je v této souvislosti poukazováno na zásadu, že rozhodující orgán je povinen hodnotit lékařskou péči poskytovanou v určitém oboru na základě posudku zpracovaného odborníkem ve stejném oboru, nikoliv v oboru jiném.

Krajský soud v souladu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, správně uvedl, že výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Neuvedl-li senát žalované takové náležitosti do výroku svého rozhodnutí, současně tím také porušil ustanovení o řízení podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. S krajským soudem lze sice souhlasit v tom, že výrok rozhodnutí senátu Čestné rady ČLK uváděnou úplnou specifikací jiného správního deliktu nemá, krajský soud však zřejmě nesprávně vyšel z toho, že taková nezákonnost je důvodem ke zrušení rozhodnutí správního orgánu z moci úřední. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve zmiňovaném usnesení přitom výslovně uvedl, že v případě, zjistí-li soud k námitce účastníka řízení existenci této vady, správně rozhodnutí z tohoto důvodu zruší. Jde tedy o nezákonnost, k níž přihlíží soud jen k námitce, přitom z obsahu soudního spisu nevyplývá, že by žalobce takovouto námitku vznesl. Pokud jde o vytýkané vady v odůvodnění rozhodnutí senátu Čestné rady ČLK, lze podle názoru Nejvyššího správního soudu z odůvodnění napadeného rozhodnutí dovodit, čím konkrétně se žalobce disciplinárně provinil a v čem chybně postupoval. Pochybení žalobce bylo shledáno na základě závěrů uvedených v odborných posudcích a senát Čestné rady ČLK se vypořádal i s rozpory v odborných posudcích konstatujících postup non lege artis s posudkem a odborným vyjádřením ve prospěch žalobce (znalecký posudek v oboru neonatologie a odborné vyjádření vedení II. Dětské kliniky FN Brno). Výslovně bylo uvedeno, že pochybnosti se nepodařilo odstranit pouze v otázce příčinné souvislosti mezi péči poskytovanou žalobcem a úmrtím dítěte, neboť závěry odborných posudků jsou v této otázce diametrálně odlišné. Z toho důvodu byl uplatněn princip in dubio pro reo pouze v části týkající se příčinné souvislosti, kterou lze pouze dovozovat, nikoliv však bezpečně prokázat.

Nad rámec vypořádání se se stížnostními námitkami Nejvyšší správní soud uvádí, že se ztotožňuje s krajským soudem v tom, když jako nedůvodnou vyhodnotil žalobní námitku, že návrh na zahájení disciplinárního řízení revizní komisí byl vzat zpět a senát tedy ve věci neměl věcně rozhodovat. Lze přitom souhlasit s tím, že řízení před senátem Čestné rady ČLK bylo zahájeno nikoliv na základě návrhu revizní komise, ale právě na základě rozhodnutí senátu z 12. 9. 2008, takže revizní komise nemohla s předmětem řízení disponovat.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná. Proto podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, v němž je soud I. stupně v souladu s § 110 odst. 3 s. ř. s. vázán právním názorem vysloveným v tomto zrušovacím rozhodnutí.

V novém rozhodnutí pak Krajský soud v Ostravě rozhodne podle § 110 odst. 2 věty první s. ř. s. také o náhradě nákladů řízení o této kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. dubna 2011

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu